

ပြည်သူ့အာ မှ ပြည်သူ့အား သို့ (ဒေါက်တာစောလွင်)

‘အာလူးလာမပေးနဲ့၊ လေတွေနဲ့နဲ့လျှော့’ သီချင်းကို ‘Rap and Rock ထာဝစဉ်’ ဆိုတဲ့ CD ထဲကကြားလိုက်ရတော့လူငယ်ဘဝကဒီသီချင်းကိုအသံကုန်အော်ဟစ်ခဲ့တာတွေကိုပြန်သတိရမိပါတယ်။ ပြန်ဆိုထားတဲ့ပုံစံကိုသဘောကျမိ လို့ CD ကိုအစကပြန်နားထောင်မိတဲ့အခါ ဒီသီချင်းပြန်ဆိုတဲ့အဆိုတော်လေးတွေရဲ့ ‘အရင်ခေါင်းစဉ်ကလဲအာလူးလာမ ပေးနဲ့ပဲ၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ အာလူးဆိုတော့ဆန်းနေတာပေါ့’ ဆိုတဲ့ရှင်းပြမှုလေးကိုကြားလိုက်ရတော့ တဟားဟားနဲ့အော်ရီမိ ပါတယ်။ အသက်အချိန်နဲ့မျိုးဆက်ကွာခြားမှု (generation gap) တွေကိုသတိပြုလိုက်မိလို့ဖြစ်ပါတယ်။

ပါးစပ်ကပ်အပြောများပြီး လက်တွေ့မလုပ်တဲ့လူတွေကို ‘အာ’ များတယ်ဆိုပြီး ဘန်းစကားအနေနဲ့ ‘အာလူး’ ပေးတယ်လို့ပြောကြစကြခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ အသက်အချိန်စကားလုံးသုံးမှုတွေပြောင်းကြပေမဲ့ နိုင်ငံတိုင်းရဲ့ ခေတ်အ ဆက်ဆက်နဲ့ generation တိုင်း မှာအပြောများပြီးလက်တွေ့မလုပ်ကြတဲ့ ကိုအာလူး၊မအာလူးတွေရှိကြစမြဲပါ။ တချိန်ထဲ မှာပဲအပြောနဲ့ပြီးအလုပ်လုပ်တဲ့သူတွေလဲအများကြီးရှိကြပါတယ်။

လူထုကျန်းမာရေးအတွက် ထိထိရောက်ရောက်လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ဆိုရင်အပြောကောင်းတဲ့သူတွေလိုပေမဲ့ လက်တွေ့ လုပ်အားကောင်းသူတွေပိုလိုတယ်ဆိုတာကိုလူတိုင်းသိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့အပြောသမား(ပြည်သူ့အာ)တွေ ကအလုပ် သမား(ပြည်သူ့အား) တွေထက် ပိုများ၊ ပိုနေရာရလေ့ရှိကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ အပြောများပြီးအလုပ်နဲ့တဲ့ အချိန်တွေရှိခဲ့လို့အပြောလျှော့ပြီးအလုပ်တိုးလုပ်ဖို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်မကြာခဏသတိပေးနေရပါတယ်။

အပြောတမျိုး အလုပ်တခြား

ကုလသမဂ္ဂအိပ်ချ်အိုင်စီအိတ်စ်အဖွဲ့ကြီး (UNAIDS) ဟာ အင်မတန်အပြောကောင်းတဲ့အဖွဲ့အစည်း တခုဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်းပြည်လူထုပါဝင်မှု၊လူ့အခွင့်အရေးနဲ့မျှတမှုတွေကျင့်သုံးဖို့၊ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာမောတမ်း ဟောပြောတိုက်တွန်းနေ တဲ့အဖွဲ့တခုလဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဒီအဖွဲ့ရဲ့လုပ်ရပ်တခုဖြစ်တဲ့အာရှဒေသကနိုင်ငံ အခြေစိုက်ရုံးတွေရဲ့ခေါင်းဆောင်နေရာ (UCC:UNAIDS Country Coordinator) တွေကိုကြည့်ရင် UCC ၁၅ယောက်မှာအာရှတိုက်သား၊သူ၂ယောက်ပဲရှိပါတယ်။

ဒါဟာအတိတ်ကိုပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ၂၀၀၇ခုနှစ်လက်ရှိအချိန်ပါ။ မွေးဖွားရာနိုင်ငံ၊ လိင်၊အသားအရောင်၊ ဘာသာကိုးကွယ်မှုတွေဟာလူရွေးချယ်မှုမှာအဓိကမကျတာကိုထောက်ခံပေမဲ့ ခေါင်းဆောင် ၁၅ ယောက်မှာ၂ ယောက်သာ အာရှတိုက်ကဖြစ်တာကတော့စဉ်းစားမေးခွန်းထုတ်စရာပါပဲ။ အထူးသဖြင့် အနောက်နိုင်ငံသား UCC တချို့ရဲ့မထိရောက် မှုနဲ့ခလေ့ထုံးစံကိုနားလည်အောင်မကြိုးစားပဲ အထက်ဖား၊အောက်ဖိလုပ်မှုတွေ၊ အရည်အချင်းရှိတဲ့စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့အာရှ တိုက်သူ၊သားတွေရှိနေတာတွေ ကိုသိရဲ့နဲ့အရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့ UCC နေရာတွေမှာဒေသခံတွေကိုအားပေးရွေးချယ်မှုမရှိ တာဟာ သူတို့ အဖွဲ့ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်တွေရဲ့အပြောနဲ့အလုပ်မညီတဲ့ အားနည်းချက်တွေပဲလို့မြင်မိပါတယ်။

ကမ္ဘာ့ဘဏ် (The World Bank) နဲ့အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာငွေကြေးရုံပုံငွေအဖွဲ့ (IMF) တို့ရဲ့‘ငါပြောသလိုလုပ်၊ ငါ လုပ်သလိုမလုပ်နဲ့’ဆိုတဲ့အဖြစ်တွေ၊ ထိရောက်သင့်သလောက်ထိရောက်မှု မရှိတာတွေ၊အမှားအယွင်းလုပ်ခဲ့တာတွေကို အဲဒီ အဖွဲ့တွေမှာလုပ်ခဲ့တဲ့သူ၊ အဲဒီအဖွဲ့တွေနဲ့တွဲလုပ်ခဲ့တဲ့သူက ကိုယ်တွေ့ရေးထားတဲ့စာအုပ်စာတမ်းတွေကနေတဆင့်သိခဲ့ရပါ တယ်။ ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့အစည်းတွေမှာ ဦးဆောင်ဝန်ထမ်းတယောက်အနေနဲ့အနှစ်၂၀ကျော်လုပ်ခဲ့တဲ့ စတီဗင်လူးဝစ် (Stephen Lewis) ရဲ့ ‘Race against time’ စာအုပ်ထဲမှာဆိုရင်ကမ္ဘာ့ဘဏ်နဲ့ IMFတို့ရဲ့အာဖရိကနိုင်ငံတွေကိုကူညီတယ် ဆိုပြီး အခြေအနေပိုဆိုးအောင်လုပ်မိ၊လုပ်နေခဲ့တဲ့ဖြစ်ရပ်တွေကိုရှင်းလင်းစွာရေးပြထားတာကိုတွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီအဖွဲ့တွေကတိုင်းပြည်တွေကိုပေးတဲ့‘အတိုးနဲ့ ငွေချေးမှုတွေရဲ့အကျိုးအမြတ်ကိုကြည့်ရင် ချေးငွေကို ချမ်းသာ၊ အာဏာရှိသူတွေကရကြပြီး ခါးရိုးကျိုးစေတဲ့အတိုးနဲ့အကြွေးရင်းကိုပြန်ဆပ်ဖို့ တာဝန်ခံရသူတွေ ကတော့တိုင်းပြည်တွေရဲ့ သာမန်လူများပဲဖြစ်တယ်ဆိုတာကို “State of World Children” annual report

တခုမှာ UNICEF ကအခုလိုရေးပြပါ တယ် 'In short, it is hardly too brutal an oversimplification to say that the rich got the loan and the poor got the debt.'

အဲဒီအဖွဲ့တွေရဲ့ဆင်းရဲမှုကျဆင်းရေး (poverty reduction) အစည်းအဝေးတွေရဲ့တနှစ်စာကုန်ကျစားရိတ်(ခရီးစားရိတ်၊ကြယ်ငါးပွင့်ဟိုတယ်ခမ်းမစားရိတ်၊ညစာစားပွဲစားရိတ်၊အစည်းအဝေးစာတမ်းထုတ်ဝေစားရိတ်) တွေဟာဆင်းရဲ တဲ့မိသားစုထောင်ပေါင်းများစွာကိုနှစ်ပေါင်းများစွာကြွေးမွေးထားနိုင်ကြောင်းကိုလဲရေးထားကြတာကိုဖတ်ခဲ့သိခဲ့ပါတယ်။

ဒါတွေဟာကမ္ဘာ့ပြည်သူတွေကိုအကျိုးပြုဖို့ဆိုပြီးဒေါ်လာငွေကုဋေပေါင်းများစွာရယူထားကြတဲ့အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းတချို့ရဲ့အပြောနဲ့လုပ်ရပ်တွေရဲ့ဥပမာတချို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီးမှာအဖွဲ့အစည်း ပေါင်းမြောက်များစွာနဲ့ဝန်ထမ်းထောင်ပေါင်းများစွာရှိပါတယ်။

ဒီအထဲမှာအပြောနဲ့အလုပ်ညီမျှတဲ့ထိရောက်တဲ့အခါတွေ ရှိခဲ့တဲ့အဖွဲ့နဲ့ဝန်ထမ်း(ပြည်သူ့အား)တွေရှိတတ်သလိုအခွင့်အရေးယူအပြောသမား(ပြည်သူ့အာ)တွေရှိတတ်တာဟာလဲ အံ့သြစရာတွေ့မဟုတ်ပါဘူး။

တိုင်းပြည်ရဲ့ဦးဆောင်မှု နဲ့ ကုလသမဂ္ဂပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး

ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီးရဲ့အဓိကအလုပ်ဟာအဖွဲ့ရဲ့အုပ်ချုပ်မှုယန္တရားချောမွေ့စွာလည်ပတ်နိုင်အောင်အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံ များနဲ့ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီးသဘောတူဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုလုပ်ရင်းနဲ့ တိုင်းပြည် တွေအတွက်အကျိုးဆောင်ဖို့ထက်အုပ်ချုပ်မှုယန္တရားချောမွေ့ရေးကိုပဲပိုဦးစားပေးအလေးထားလာကြပါတယ်။ တချိန်ထဲ မှာပဲကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့အစည်းများစွာဟာ အချင်းချင်းပြိုင်ဆိုင်ပြီးနေရာလုတာတွေ၊ကပ်ဖွဲ့ရပ်ဖွဲ့လုပ်တာတွေ၊အာဏာနဲ့ငွေလုတာတွေ များလာကြတာကိုလဲမယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်တွေ့လာကြရပါတယ်။

ဒါကိုသတိပြုမိလို့ ကုလသမဂ္ဂပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး (U.N. reform) ကိုလုပ်ဖို့တိုက်တွန်းကြိုးစားနေတာနှစ် ပေါင်းများစွာကြာပါပြီ။ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးအစဉ်အဆက်တွေကိုယ်တိုင်ကထောက်ခံကြိုးစားနေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ၂၀၀၆ခုနှစ်ဘာလမှာ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံဟာ တခုထဲသောကုလသမဂ္ဂ(One U.N.)စနစ်ကိုပထမဆုံးစတင် စမ်းသပ်အ ကောင်အထည်ဖော်မှုနိုင်ငံအဖြစ်ကြေငြာခဲ့ပါတယ်။ ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ရုံးခွဲများစွာကိုတနေရာထဲမှာစုပေါင်းထားပြီးကြိုးနီ (red tape) စနစ်နဲ့ကုန်ကျငွေကိုလျှော့ချကာတိုင်းပြည်အကျိုးကိုပိုဂရုစိုက်သယ်ပိုးစေနိုင်ဖို့ကြိုးစားချက်တခုဖြစ်ပါတယ်။ ဗီယက်နမ်ပြည်သူပြည်သားတွေကိုလေးစားဂုဏ်ယူစွာနဲ့အောင်မြင်စေဖို့ဆုတောင်းအားပေးကြရပါမယ်။

ဝါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းကျုံးမရှိသင့်ပါ

ကျွန်တော်အခုလိုပြောနေတာဟာကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့အစည်းတွေကိုမုန်းတီးရှုံ့ရှာလို့ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ချစ် ခင်အားကိုးလွန်းလို့ဂရုဏာဒေါသောနဲ့ပြောမိတာပါ။ ငယ်စဉ်ကထဲကကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီးကိုကမ္ဘာ့နိုင်ငံတွေရဲ့ကိုယ်စား လှယ်၊အကျိုးဆောင်အဖွဲ့အနေနဲ့အားကိုးယုံကြည်မိခဲ့ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ၁၉၆၀ ပတ်ဝန်းကျင်မှာဒီအဖွဲ့ကြီးရဲ့ထိရောက်မှုတွေ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံသားကထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့တာတွေကြောင့်ဖွဲ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံတွေရဲ့ငြိမ်းချမ်းရေး၊တိုးတက်ရေး၊ ကျန်းမာရေးတွေကိုထိထိရောက်ရောက်ဘက်မလိုက်ပဲလုပ်ပေးခဲ့တာဟာအဖွဲ့ကြီးလို့ ခလေးဆန်ဆန်မြှော်ကိုးမိခဲ့ပါတယ်။

ဒီအဖွဲ့တွေမှာကိုယ်ကျိုးစွန့်အသက်ပေးခဲ့တဲ့အထိလုပ်ခဲ့တဲ့သူတွေလဲအများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်။ အနောက်တိုင်း၊ အ ရှေ့တိုင်းတွေခွဲနေဖို့မလိုပါဘူး။ ဥပမာတခုပြရမယ်ဆိုရင် အီတလီနိုင်ငံသား ဒေါက်တာကားလို့အာဗာနီ (Dr. Carlo Urbani) ဟာ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံမှာ SARS ရောဂါကိုကာကွယ်ကုသနိုင်ဖို့စွမ်းဆောင်ကြိုးစားရင်း SARS ရောဂါနဲ့အသက်ဆုံး ခဲ့ပါတယ်။ သူ့လိုပဲတာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်းအသက်စွန့်ခဲ့ရတဲ့ဝန်ထမ်းတွေလဲကမ္ဘာတဝှမ်းမှာရှိခဲ့၊ရှိနေ၊ရှိကြအုံးမှာပါ။ အသက်မစွန့်ရပေမဲ့သူတို့ရဲ့ဘဝကိုကမ္ဘာ့လူထုအတွက်ပေးဆပ်နေတဲ့ဝန်ထမ်းတွေလဲရှိနေကြပါတယ်။

တချိန်ထဲမှာ 'အားလုံးကောင်းပါသည်'ဆိုပြီးလုပ်ပိုင်ခွင့်တွေကိုဆန်းစစ်မှုမရှိပဲပေးထားတာတွေ၊ သုံးမရပြင်မရ တဲ့အဖွဲ့တွေဆိုပြီးဥပေက္ခာပြုလိုက်တာတွေ များလာရင်တော့ ကမ္ဘာ့လူထုဟာထိုက်တန်လိုအပ်တဲ့အကူအညီကိုထိရောက် စွာမရပဲ ရုံးချုပ်တွေကစားပွဲထိုင်အရာရှိတွေနဲ့ကိုယ်ကျိုးကြည့် နိုင်ငံရေးကစားသူတွေက

သင့်တော်မယ်ထင်သလို ဆုံးဖြတ် ပေးကြတဲ့အကူအညီတွေကိုပဲဆက်ရနေကြမှာပါ။ လေလွင့်မှုနဲ့ စားရိတ်ဒဏ်တွေကိုတကမ္ဘာလုံးကဆက်ခံနေကြရပါမှာ။

ကိုယ့်မျက်ချေး ကိုယ်ပြန်ကြည့်

နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းတွေကို အပြစ်တင်ရတာကတော့လွယ်လွန်းလှပါတယ်။ သူတို့ရဲ့အားနည်းချက်တွေကိုအပြုသဘောနဲ့ထောက်ပြဝေဖန်ယုံသာမက ထိရောက်စွာလုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့အကြံပြုပါဝင် လုပ်ဆောင်ဖို့ကလဲတိုင်းပြည်တိုင်းကလူထုတွေမှာတာဝန်ရှိပါတယ်။

သတ္တိရှိတယ်၊စေတနာရှိတယ်ဆိုရင်ကိုယ်လုပ်တာဘာမှားနေသလဲ၊ဘာမမှန်ဘူးလဲဆိုတာကိုပြတ်သားစွာ ပြန်လေ့လာပြီးပြင်စရာရှိတာကို ထိရောက်စွာပြင်ကြရပါမယ်။ သူများမျက်ချေးကိုပဲထောက်ပြသရော်ပြီး ကိုယ့်မျက်ချေးကိုယ် ပြန်မကြည့်၊ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်ပြန်မသစ်ရင်တော့ကိုယ်လဲသူတို့နဲ့အတူတူပါပဲ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက်ကိုယ်တာဝန် မကြေတာကပိုဆိုးပါတယ်။

ဒါကြောင့်တရုတ်ပြည်နဲ့ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွေဟာနိုင်ငံခြားအဖွဲ့အစည်းတွေကိုဝေဖန်သလိုထိရောက်စွာလုပ်နိုင်ဖို့ နိုင်ငံသားဝန်ထမ်းများကို အတတ်နိုင်ဆုံးပံ့ပိုးထောက်ပံ့နေတာတွေကိုတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ပြည်သူလူထုက အဖြစ်မှန်တွေ ကိုလွယ်လွယ်ကူကူထိထိရောက်ရောက်တင်ပြစေနိုင်ဖို့အားပေးလှူဆော်၊ နည်းလမ်းရှာနေတာတွေကိုလဲတွေ့နေရပါတယ်။

အခုအချိန်မှာကမ္ဘာ့နိုင်ငံနဲ့ပြည်သူတွေဟာ ကိုင်းကျွန်းမှီ၊ကျွန်းကိုင်းမှီဆိုသလို တဦးကိုတဦးအားထားကူညီဖို့ ပိုလိုလာပါပြီ။ အင်အားကြီးနိုင်ငံတချို့ရဲ့ ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီးကိုငွေအား၊ လက်နက်အားနဲ့ အနိုင်ယူအသုံးချဖို့ကြိုးစား နေတာတွေကိုညီညီညွတ်ညွတ်ကာကွယ်တားဆီးကြရပါမယ်။ ဒီအင်အားကြီးနိုင်ငံတွေအပါအဝင် နိုင်ငံအားလုံးရဲ့ငြိမ်းချမ်းဖွံ့ဖြိုးရေးကိုအချိန်မှီထိရောက်စွာလုပ်ဆောင်နိုင်မဲ့ ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီးတခုဖြစ်လာပါစေလို့မျှော်လင့်ဆုတောင်းမိပါတယ်။ အမှုထမ်းဟောင်းတယောက်အနေနဲ့ ဒီအဖွဲ့ကြီးရဲ့ ပြုပြင်နိုင်ခြေကိုသံသယရှိပေမဲ့ နိုင်ငံအများစုကိုအကျိုးပြုနိုင်ပြီး နိုင်ငံတိုင်းကလက်ခံနိုင်တဲ့ ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီးဖြစ်လာစေဖို့ ကျရာနေရာကတာဝန်ကြေအောင်လုပ်ဆောင်အားပေးကြဖို့ (ပြတ်သားမှန်ကန်စွာဝေဖန်အကြံပြုတာအပါအဝင်) ဂတိပြု တိုက်တွန်းပါရစေ။

From “Public Hot Air” to “Public Strength”

Dr. Saw Lwin

Listening to a remake of the 1970s song “Don’t Come and Give Me Potatoes” on the “Rock and Rap Forever” CD in Burmese, I got nostalgic about my youth; the days when I shouted that song at the top of my lungs. I enjoyed the way the new version had been mixed, and when I listened to it again from the beginning I broke into laughter upon hearing the young singers explain that the title was the same as the original and then comment that it was unusual to use the term “potatoes”. The generation gap was obvious, as the expression “potatoes” was very well-known amongst our generation and used to label someone who talks too much without doing anything (“full of hot air”).

There are always people who talk a lot but do very little, although terms to label them may differ with each generation. There are also people who do much but talk little. In order to improve health services, we need more people who work harder rather than those who talk a lot. It is not unusual, however, to see people who talk a lot (“public hot air”) holding positions higher than those who work a lot. I too have to remind myself at times to work harder and talk less because I have had days in which I talked more than I did for people.

Differences between talk and action

The Joint United Nations Programme on HIV/AIDS (UNAIDS) is a vocal agency that advocates tirelessly around the world to promote community participation, human rights and fair practices. While UNAIDS has been promoting country and regional participation for quite some time, one of the organization’s practices seems not to follow what is preached as in 2007, only two of fifteen UNAIDS Country Coordinators (UCC) in Asia are Asians.

I fully support the premise that selection of UCC should not depend on country of origin, gender, religion, skin color or sexual orientation but rather on candidate qualification and experience. However, questions should be raised about the above statistic when there are many capable and qualified Asians available to take UCC positions. Consideration should also be given to the perceptions that some Western UCCs are viewed as ineffective, lacking in understanding of local norms and seeking to please superiors in order to keep their jobs. I think it is a weakness of the top leadership of UNAIDS to talk about the importance of UCC positions while not encouraging, promoting or selecting qualified Asians to be UCCs in Asia.

The World Bank and International Monetary Fund (IMF) have been criticized for their, “Do as I say, not as I do” approach. People who have either worked or associated with the two agencies have written books and articles on the inefficiencies and mistakes of these organizations. Stephen Lewis, a senior official who worked with United Nations (UN) agencies for more than two decades, describes in his book “Race Against Time” how the World Bank and IMF have caused damage in Africa while “trying to help” African countries.

Another critique of these multi-lateral agencies is that the “low-interest” loans from the World Bank and the IMF usually provide benefits to the rich, while the burden of repaying the loans and interest most greatly impact the poor. UNICEF’s 1989 “State of the World’s Children Annual

Report” states, “In short, it is hardly too brutal an oversimplification to say that the rich got the loan and the poor got the debt.”

It is extremely sad to hear jokes being made about the annual costs (i.e., travel expenses, accommodation costs, participant per diems, compiling and publishing reports, etc.) incurred by these agencies for organizing and running meetings on “poverty reduction” being enough to feed thousands of poor families for many years.

The above are just a few examples of the “talk and action gaps” by many international agencies with multi-million dollar annual budgets entrusted to serve the people of the world. Among the numerous agencies and thousands of staff members in the UN and other public international agencies, there are surely principled and dedicated people who walk the talk (“public strength”). However, there are also too many who just talk a lot, do little and take benefits (“public air”) from those agencies.

Country leadership and reform of the UN

A key task of the UN is to collaborate and coordinate effectively and diplomatically with member countries to discuss, make decisions, and implement the recommendations through the bureaucracy of the UN. Over time, however, the UN appears to have become more focused on running its bureaucracy “smoothly” than on achieving its primary purpose of working for peace and development in the world. Among and within UN agencies, there is more back-stabbing, increased competition and vigorous positioning for power and resources. Since the intensity of such situations has become recognized, there have been attempts to reform the UN to focus its attention for the sake of the world. In fact, these attempts have been supported by subsequent UN Secretary Generals.

In December 2006, Vietnam declared it would pilot a “One U.N.” approach, as part of the UN reform. The first of eight countries to undertake this new move, Vietnam will attempt to consolidate UN agencies in one location to cut costs and ‘red-tape’ and to improve coordination among UN agencies and the country. We must applaud the people of Vietnam with respect and pride for their efforts, and send our best wishes and support for the success of their approach.

Don’t swipe everything with a broad brush

I am writing this article not because I loathe the UN. On the contrary, I am writing out of frustration and because of my love, respect and expectations for the UN. When I was a young boy, I looked up to the UN as an international body that would represent and advocate for peace and development of all countries. I hoped and naively believed that the UN would facilitate to bring health and social improvements without any bias against developing countries. I was especially encouraged by the UN’s successful conduct and interventions in the 1960s, and the selection of a Burmese, my fellow country person, as UN Secretary General.

Within the UN and other related international agencies, there have been many dedicated people from different countries and backgrounds who have sacrificed their well-being, even their lives, while dutifully fulfilling their responsibilities. One example of such dedication is Dr. Carlo Urbani, an Italian doctor who worked diligently in Vietnam and contributed much to our

understanding of investigating and controlling SARS. Dr Urbani passed away after contracting SARS himself while working tirelessly and courageously during the initial SARS outbreak in Vietnam where it was controlled successfully. There have been many other brave and dutiful people who have sacrificed their lives or personal well-being while doing their best for the betterment of the international community through UN missions, and there will be more people like them.

For the sake of countries needing effective international support, it would be a mistake to say “all is good and well” at the UN and give it a blank check without monitoring and evaluating the impacts of its agencies or, on the other hand, to write off the UN as a useless and irreparable organization. Such expressions of indifference are harmful to all, and if they continue, the whole world will continue to have to bear the costs (both opportunity costs and actual costs) of the UN’s wasteful conduct.

Take a look at yourself

Ridiculing and blaming international agencies and foreigners is easy but not helpful. People everywhere, in every country, must take the responsibility not only for constructively critiquing the UN’s conduct and impacts but also for actively taking part in the search for solutions, providing advice and contributing towards improvement of the UN’s performance. In this process, we have to take a good look at ourselves to discover the limitations of our own conduct, and change accordingly, if we have enough courage and goodwill. We cannot make fun of other people for having ‘sleep in their eyes’ if we have not cleared the sleep from our own eyes and washed our faces. Not doing our duty for our own country is worse than others not doing their duty for our country.

China and Vietnam have taken the approach to critique international agencies constructively as well as to support their national staff to enable them to provide services more effectively for the development of their countries. They have also been working hard to find ways to encourage all citizens to share their impressions, experiences and suggestions related to the conduct of international agencies in their countries.

At this moment in time, people everywhere need to rely on and support each other more. Unity is much needed to prevent the UN from being bullied and taken advantage of by some developed countries through their influence with financial and military resources. We wish for an international body that can effectively facilitate peace and the development of every country, including those countries that are considered as “bullies”. As a former staff member, I have my own reasonable doubts about the UN’s ability to be reformed, however, I promise that I will do whatever I can, and urge all to do whatever we can (including providing blunt and correct critiques) to make the UN a respected international body that can facilitate the betterment of the whole world.